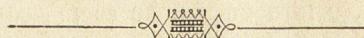

неправда, чито са прѣтъриѣли, би обеспечила покровителство, били уловени, и въ най-ласната видѣлина на денътъ, подъ ласното и засмѣното небо, хладносрѣвно са били посѣчени, и главити имъ са нахврлени на єдинъ кунъ и са оставени да гниятъ.

Г-нъ Дизраѣли не ималъ право, когато остроумно є казалъ, че турци обикновенно свършоватъ тѣхната сврѣзка съ людети, што паднатъ въ ръцѣ имъ, съ єдинъ под-юекседитивенъ начинъ отъ колкото съ затваряне то имъ. — Така и направили. — Г-нъ Дизраѣли є ималъ право. — Въ времето, когато той правилъ тая остроумна бѣлѣжка, тиа млади моми са вече лежали тамъ отъ нѣколко дни.

РАПОРТЪ НА Г-НА СКАЙЛЕРА ЗА КЛАНЕТО ВЪ БЪЛГАРИА, ОТПРАВЕНЪ ДО
ПОЧТЕНИЙ ХОРАСА МАЙНЕРА, ПРАТЕНИКЪ НА СЪЕДИНЕНИТИ ДРЪЖАВИ
ВЪ ЦАРИГРАДЪ, НА $\frac{8}{20}$ НОЕМ. 1876.

Като заминахъ, на 23-ї юлий, отъ Цариградъ, останахъ єдинъ день въ Одринъ, отъ дѣто тутакси заминахъ за Пловдивъ, срѣдоточие то на размиренити области въ България. Откаѣт обидохъ много села въ Пловдивската область, отъ тамъ заминахъ въ селата Гамболовски и Сливененски; послѣ прѣминахъ Стара-планина и обидохъ областити Търновска, Габровска и Севлиевска, и отъ тамъ завъртѣхъ за Одринъ прѣзъ Шипка, Казанлькъ, Загора и Чърпанъ, отъ дѣто се завърнахъ въ Цариградъ на 17/29 августъ.

Кога ходѣхъ по села та, всекакога ме придружаваха по двѣ заптиета. Турската власт не склоняше да зимамъ под-малко заптиета съ мене. Тя ми даваше отъ 5 до 10 заптиета и ме неоставеше да пътвамъ самъ, като казоваше, че заптиетата са отговорни за моата безопасност и, че така го изискова приличието. Заптиетата не ми трѣбоваха да ми показватъ пътъ тъ, и още повече не ми трѣбоваха да ме пазятъ, като знаехъ, че при єдна малка опасност пите ме оставятъ самъ.

Азъ отдавахъ на властта приличната почетъ, гледахъ да испѣлнявамъ всички формалности, посѣщавахъ правителствени домове; нъ огѣтновахъ да ходя въ турски къщти, та да мога свободно да влизамъ въ български къщти. Така също нерачихъ да имамъ и почетна стража прѣдъ вратата та, въ която живѣяхъ.

Мене ме придружаваше єдинъ младъ Българинъ съ доста добро въспитание, Г-нъ Петръ Димитровъ, който знаеше турски и английски.

Азъ познавахъ доста български, та разбирахъ, чито се говореше, и можахъ да прѣгледовамъ писаното, што ми се даваше. Освѣнъ това, въ всичкото си пътovanie имахъ съ себе си по єдинъ двама Арменци и Гръци за турски и за гръцки єзици.

Азъ често имахъ голѣми прѣчки, доклѣ да хвана истината на работата, и тиа прѣчки понѣкога излизаха єдно отъ турска та властъ, и друго, отъ страхованието на Българети, и най-послѣ отъ самата работа,